თეთრი სახლი
პრეს-მდივნის ოფისი

დაუყოვნებლივ გასავრცელებლად **1 დეკემბერი, 2009 წ.**

პრეზიდენტის საჯარო მიმართვა ერს
სამომავლო ღონისძიებათა მიმართულების თაობაზე ავღანეთსა და პაკისტანში

ეიზენჰაუერის სახელობის თეატრი
ამერიკის შეერთებული შტატების სამხედრო აკადემია ვესტ პოინტში
ვესტ პოინტი, ნიუ იორკის შტატი

8:01 P.M. EST

პრეზიდენტი: საღამო მშვიდობისა. ამერიკის შეერთებული შტატების კადეტთა კორპუსს, ჩვენს შეიარაღებულ ძალებში მომსახურე მამაკაცებსა და ქალებს და ამერიკელ თანამოქალაქეებს: ამ საღამოს, მე მინდა გესაუბროთ ჩვენი ძალისხმევის შესახებ ავღანეთში -- ამ ქვეყანაში ჩვენს მიერ დასახული მიზნების და ამოცანების არსზე, ჩვენი ინტერესების სფეროებსა და სტრატეგიაზე, რომლის განხორციელებაც ჩემს ადმინისტრაციას დასახული აქვს ამ ომის წარმატებით დასამთავრებლად. ჩემთვის დიდი პატივია აქ, ვესტ პოინტში ამ სიტყვის წარმოთქმა, სადაც ამდენი მამაკაცი და ქალი ჩვენი ქვეყნის უსაფრთხოების სამსახურში დგას და ჩვენი ქვეყნის ყოველივე საუკეთესოს წარმოაჩენს.

ამ მნიშვნელოვანი საკითხების განხილვისას, აუცილებელია გავიხსენოთ, თუ, პირველ რიგში, რამ განაპირობა ამერიკის და მისი მოკავშირეების იძლებული ჩაბმა ავღანეთის ომში. ეს ომი ჩვენ არ გამოგვიწვევია. 2001 წლის 11 სექტემბერს, 19-მა კაცმა გაიტაცა ოთხი თვითმფრინავი და ისინი თითქმის 3,000 ადამიანის დასახოცად გამოიყენა. მათ შეტევა მიიტანეს ჩვენს უმნიშვნელოვანეს სამხედრო და ეკონომიკურ ცენტრებზე. მათ რელიგიის, რასის თუ მდგომარეობის განურჩევლად შეიწირეს უდანაშაულო მამაკაცების, ქალების და ბავშვების სიცოცხლე. ამ თვითმფრინავებიდან ერთ-ერთის მგზავრებს რომ გმირულად არ ემოქმედათ, გამტაცებლები ჩვენი დემოკრატიის ერთ-ერთ უდიდეს სიმბოლოზეც მიიტანდნენ შეტევას ვაშინგტონში და კიდევ უფრო მეტი ადამიანის სიცოცხლეს შეიწირავდნენ.

როგორც ვიცით, ეს ადამიანები ეკუთვნოდნენ ალ-ქაიდას -- ექსტრემისტულ ჯგუფს, რომლებმაც დაამახინჯეს და შეურაცხყოფა მიაყენეს ისლამს, მსოფლიოს ერთ-ერთ დიდ რელიგიას, რათა უდანაშაულო ადამიანების დახოცვა გაემართლებინათ. ალ-ქაიდას საოპერაციო ბაზა იყო ავღანეთში, სადაც ისინი თალიბანებმა შეიფარეს -- უმოწყალო და რეპრესიულმა რადიკალურმა მოძრაობამ, რომელმაც ამ ქვეყნის კონტროლი აიღო ხელში მას შემდეგ, რაც ქვეყანა გაპარტეხებული იყო საბჭოთა

მრავალწლიანი ოკუპაციისა და სამოქალაქო ომის შედეგად, და მას შემდეგ, რაც ამერიკისა და ჩვენი მოკავშირეების ყურადღებამ სხვაგან გადაინაცვლა.

სულ მალე 11 სექტემბრის შემდეგ, კონგრესმა ალ-ქაიდასა და მათი მფარველების წინააღმდეგ ძალის გამოყენების ოფიციალური უფლება გასცა -- უფლება, რომელიც დღესაც ძალაშია. სენატში მიცემული ხმების რაოდენობა 98 – 0-ზე იყო. წარმომადგენელთა პალატაში მიცემული ხმების რაოდენობა იყო 420 – 1-ზე. პირველად, თავისი ისტორიის განმავლობაში, ნატომ მოქმედებაში მოიყვანა მე-5 მუხლი -- უფლება-მოვალეობა, რომლის შესაბამისადაც ნატოს ერთ წევრზე თავდასხმა მის ყველა წევრზე თავდასხმად ითვლება. ხოლო გაეროს უსაფრთხოების საბჭომ ხელი მოაწერა ყოველი აუცილებელი ნაბიჯის გადადგმას 11 სექტემბრის თავდასხმებისადმი პასუხის გასაცემად. ამერიკა, ჩვენი მოკავშირეები და მთელი მსოფლიო მოქმედებდნენ როგორც ერთი, რომ ალ-ქაიდას ტერორისტული ქსელი გაენადგურებინათ და ჩვენი საერთო უსაფრთხოება დაეცვათ.

ასეთი შიდა სახელმწიფოებრივი ერთიანობისა და საერთაშორისო ლეგიტიმურობის დროშის ქვეშ, -- და მხოლოდ მას შემდეგ, რაც თალიბანებმა უარი განაცხადეს ოსამა ბინ ლადენის გადაცემაზე, -- ჩვენ ავღანეთში ჯარები გავგზავნეთ. სულ რამდენიმე თვის განმავლობაში, ალ-ქაიდა დაიქსაქსა და მისი ბევრი ოპერატიული წევრი მოკლული იქნა. თალიბანები ხელისუფლებიდან განდევნეს და უკუაგდეს. ადგილს, რომელიც ათეული წლების განმავლობაში მხოლოდ შიშით იყო გარემოცული, ახლა იმედის საფუძველი მიეცა. გაეროს მიერ ორგანიზებულ კონფერენციაზე, პრეზიდენტ ჰამიდ ყარზაის მეთაურობით, დროებითი მთავრობა შეიქმნა. ამასთან, ჩამოყალიბდა საერთაშორისო უსაფრთხოების დახმარების ძალები, რომელმაც დახმარება უნდა გაუწიოს ომის შედეგად განადგურებულ ქვეყანაში ხანგრძლივი მშვიდობის დამყარებას.

ამის შემდეგ, 2003 წლის დასაწყისში, მეორე ომის დაწყების გადაწყვეტილება იქნა მიღებული - ერაყში. მწვავე დებატები ერაყის ომის გარშემო ყველასათვის კარგად არის ცნობილი და აქ ამის გამეორება აუცილებელი არ არის. საკმარისია ითქვას, რომ მომდევნო ექვსი წლის განმავლობაში, ერაყის ომმა ჩვენი ჯარების, ჩვენი რესურსების, ჩვენი დიპლომატიისა და ჩვენი ერის ყურადღების უმეტესი წილი მიიზიდა. ამასთან, ერაყში შესვლის გადაწყვეტილების მიღებამ ამერიკასა და მსოფლიოს უმეტეს ნაწილს შორის მნიშვნელოვანი ბზარი გააჩინა.

დღეს, განსაკუთრებულად დიდი დანაკარგების შემდეგ, ჩვენ ერაყის ომი საპასუხისმგებლო დასასრულამდე მიგვყავს. ჩვენ საბრძოლო შენაერთებს ერაყიდან მომავალი ზაფხულის დასასრულისათვის გამოვიყვანთ, ხოლო მთელ ჩვენს ჯარებს - 2011 წლის დასასრულისათვის. ჩვენი ამგვარი ქმედება არის პატივისცემის გამოხატვაა ყველა მამაკაცისა და ქალისადმი, რომელიც სამხედრო ფორმას ატარებს. (აპლოდისმენტები). მათი გამბედაობის, სიმტკიცისა და უდრეკელობის წყალობით,

ჩვენ ერაყელებს თავიანთი მომავლის განსაზღვრისა და ჩამოყალიბების საშუალება მივეცით და ჩვენ წარმატებით ვუტოვებთ ერაყს თავის ხალხს.

მაგრამ მაშინ, როცა ჩვენ მძიმე გარჯის შედეგად ერაყში უმნიშვნელოვანეს მიზნებს მივაღწიეთ, ავღანეთში სიტუაცია გაუარესდა. 2001 და 2002 წლებში ალ-ქაიდას ხელმძღვანელობამ საზღვარი გადაკვეთა, პაკისტანში გადავიდა და იქ თავისთვის უსაფრთხო თავშესაფარი შეიქმნა. თუმცა ავღანელი ხალხის მიერ ლეგიტიმური მთავრობა იქნა არჩეული, მისთვის ხელისშემშლელი ფაქტორები აღმოჩნდა კორუფცია, ნარკოტიკებით ვაჭრობა, განუვითარებელი ეკონომიკა და უსაფრთხოების ძალების უკმარისობა.

უკანასკნელი რამდენიმე წლის განმავლობაში, თალიბანები ალ-ქაიდასთან საერთო მიზნებს ინარჩუნებენ, და ორივე მათგანი ესწრაფვის ავღანეთის მთავრობის ჩამოგდებას. თანდათანობით, თალიბანებმა ავღანეთის მიწების მეტ ტერიტორიებზე კონტროლის დამყარება დაიწყო, და ამავე დროს პაკისტანელი ხალხის წინააღმდეგ ტერორიზმის სულ უფრო და უფრო აღვირახსნილ და გამანადგურებელ აქტებს ახორციელებს.

ამ პერიოდის განმავლობაში, ჩვენი ჯარების რაოდენობა ავღანეთში უმნიშვნელო იყო იმასთან შედარებით, რაც იყო ერაყში. როდესაც მე საპრეზიდენტო მოვალეობების შესრულებას შევუდექი, ავღანეთში მხოლოდ 32,000 ამერიკელი მსახურობდა, მაშინ როცა ერაყის ომის პიკის პერიოდში იქ 160,000 ამერიკელი ჯარისკაცი იყო. ავღანეთში მყოფი სამხედრო ძალების ხელმძღვანელობამ თალიბანების ისევ გაძლიერებასთან დაკავშირებით არაერთხელ მოითხოვდა დამატებითი ძალებით უზრუნველყოფას, მაგრამ, ასეთ დახმარებას ადგილი არ ჰქონია. სწორედ ამ მიზეზით, მას შემდეგ რაც პრეზიდენტის მოვალეობის შესრულებას შევუდექი, არცთუ ისე დიდი ხნის შემდეგ, მხარი დავუჭირე დიდი ხნის განმავლობაში არსებულ მოთხოვნას ავღანეთში მეტი ჯარების გაგზავნის შესახებ. ჩვენს მოკავშირეებთან კონსულტაციების შემდეგ, მე გამოვაცხადე სტრატეგია, რომელიც ავღანეთში ჩვენს საომარ მოქმედებებსა და პაკისტანში ექსტრემისტების უსაფრთხო თავშესაფრების არსებობას შორის ფუნდამენტურ კავშირს ითვალისწინებს. მე მიზნად დავისახე ამოცანა, რომლის ვიწროდ განსაზღვრება ჩამოყალიბდა, როგორც ალ-ქაიდასა და მისი ექსტრემისტი მოკავშირეების დარღვევა, დაშლა და დამარცხება. მე პირობა დავდე, რომ ჩვენს სამხედრო და სამოქალაქო ძალისხმევას უკეთეს კოორდინაციას გავუწევ.

მას შემდეგ ჩვენ პროგრესს მივაღწიეთ ზოგიერთი მნიშვნელოვანი ამოცანის შესრულებაში. განადგურებულნი იქნენ ალ-ქაიდასა და თალიბანების მაღალი რანგის ლიდერები და ჩვენ მსოფლიოს მასშტაბით ალ-ქაიდაზე ზეწოლა მოვახდინეთ. პაკისტანში, ამ ქვეყნის არმიამ წლების განმავლობაში ყველაზე დიდი შეტევები განახორციელა. ავღანეთში, ჩვენ და ჩვენმა მოკავშირეებმა შევძელით თავიდან აგვეცილებინა თალიბანების მიერ საპრეზიდენტო არჩევნების ჩაშლის მცდელობა. და

მიუხედავად იმისა, რომ არჩევნებს გაყალბების გამო ზიანი მიადგა, არჩევნებმა წარმოქმნა მთავრობა, რომელიც შეესაბამება ავღანეთის კანონებს და კონსტიტუციას.

ყოველივე ამის მიუხდავად, უამრავი სიძნელე ძალაში რჩება. ავღანეთი დაკარგული არ არის, მაგრამ რამდენიმე წლის განმავლობაში ამ ქვეყნის უკუსვლას ჰქონდა ადგილი. არ არის მთავრობის გადაგდების უშუალო საშიშროება, მაგრმ თალიბანებმა ძალა მოიკრიბეს. ალ-ქაიდა ავღანეთში ისეთი რაოდენობით აღარ აღმოცენებულა, როგორც ეს 11 სექტემბრამდე იყო, მაგრამ, საზღვრის გასწვრივ მას კვლავ ხელში უჭირავს თავისი უსაფრთხო თავშესაფრები. ჩვენს ჯარებს არ გააჩნიათ სრული მხარდაჭერა, რათა ეფექტურად გაწვრთნან და ითანამშრომლონ ავღანეთის უსაფრთხოების ძალებთან, და უკეთესად დაიცვან მოსახლეობა. ჩვენმა ახალმა მეთაურმა ავღანეთში, გენერალმა მაკ-კრისტალმა განაცხადა, რომ უსაფრთხოების სიტუაცია იმაზე მეტად სერიოზულია, ვიდრე ის მოელოდა. მოკლედ რომ ითქვას, ამგვარი სტატუს კვოს შენარჩუნება შეუძლებელია.

როგორც კადეტები, თქვენ მოხალისეებად ჩაეწერეთ სამხედრო სამსახურში ასეთ საშიშ პეროდში. ზოგიერთ თქვენგანს უბრძოლია ავღანეთში. ბევრი თქვენგანი იქ იქნება გაწვეული. როგორც თქვენს მთავარსარდალს, მე მმართებს ნათლად განგისაზღვროთ მისია, რომელიც თქვენს სამსახურს შეეფერება. სწორედ ამ მიზნით, როდესაც ავღანეთში ხმის მიცემის პროცესი დასრულდა, მე მოვითხოვე ჩვენი სტრატეგიის დაწვრილებითი განხილვა. ნება მომეცით, ნათლად განვაცხადო: ჩემს წინაშე არასოდეს ყოფილა წარმოდგენილი წინადადება, რომელიც ჯარების დისლოცირებას მოითხოვდა 2010 წლამდე; ამდენად, ამ განხილვის პერიოდში არავითარი შეყოვნებას ან უარს არ ქონია ადგილი იმ რესურსებზე, რომლებიც აუცილებელია ომის საწარმოებლად. პირიქით, განხილვამ საშუალება მომცა რთული კითხვები დამესვა და შემესწავლა ყველანაიარი შესაძლებლობა, ჩემს სახელმწიფო უშიშროების ჯგუფთან, ავღანეთში ჩვენს სამხედრო და სამოქალაქო ხელმძღვანელობასთან და ჩვენს ძირითად პარტნიორებთან ერთად. ვიცით რა, თუ როგორი ამოცანების წინაშე ვდგავართ, სწორედ ეს იყო ჩემი მოვალეობა ამერიკელი ხალხის წინაშე და ჩვენი ჯარების წინაშე.

განხილვა უკვე დასრულებულია. და მე, როგორც მთავარსარდალმა, განვსაზღვრე, რომ ჩვენი სასიცოცხლო ინტერესები მოითხოვს ავღანეთში დამატებით 30,000 ჯარისკაცის გაგზავნას. 18 თვის შემდეგ, ჩვენი ჯარი უკან დაბრუნებას დაიწყებს. ეს რესურსები ჩვენ ინიციატივის ხელში ასაღებად გვესაჭიროება, იმ დროს როცა ჩვენ ვზრდით ავღანელთა შესაძლებლობებს, რაც საშუალებას მოგვცემს ავღანეთიდან ჩვენი ძალების გამოყვანა მთელი პასუხისმგებლობის გათვალისწინებით მოვახდინოთ.

მე ეს გადაწყვეტილება ადვილად არ მიმიღია. მე ერაყში ომის წინააღმდეგი ვიყავი, რადგან ვთვლი, რომ ჩვენ სამხედრო ძალას ზომიერად უნდა ვიყენებდეთ და ყოველთვის ვითვალისწინებდეთ ჩვენი მოქმედებების გრძელვადიან შედეგებს. უკვე რვა წელიწადია, რაც ჩვენ ომს ვაწარმოებთ, სიცოცხლისა და რესურსების უზარმაზარი

დანაკარგების ფასად. ერაყისა და ტერორიზმის თაობაზე წლების განმავლობაში კამათმა, სახელმწიფო უშიშროების საკითხების გარშემო ჩვენი ერთიანობა დააქუცმაცა და ამ საქმეში მეტად პოლარიზებული და არაობიექტური ფონი შექმნა. გარდა ამისა, რადგან ახლახანს განვიცადეთ დიდი დეპრესიის შემდეგ ყველაზე უარესი ეკონომიკური კრიზისი, გასაგებია, რომ ამერიკელი ხალხის ყურადღება გადატანილია ჩვენი ეკონომიკის აღდგენასა და ხალხის დასაქმებაზე სახელმწიფოს შიგნით.

მე ძალიან კარგად ვიცი, რომ ეს გადაწყვეტილება თქვენგან, როგორ სამხედროებისაგან, უფრო მეტს ითხოვს -- თქვენგან და თქვენი ოჯახებისაგან, ვისაც უკვე ყველაზე მეტი სიმძიმეები გაქვთ გადატანილი. როგორც პრეზიდენტს, მე ხელი მოვაწერე ომში დაღუპული ყველა ამერიკელის ოჯახებისათვის გაგზავნილ თითოეულ მისასამძირებელ წერილზე. მე წავიკითხე ჯარში გაწვეულთა მშობლებისა და მეუღლეებისაგან მიღებული წერილები. მე მოვინახულე ჩვენი ვაჟკაცი დაჭრილი მეომრები ვოლტერ რიდში. მე ჩავედი დოვერში, რათა დავხვედროდი იმ 18 ამერიკელის დროშაგადაკრულ სასახლეებს, რომელიც დაბრუნდნენ სახლში, თავიანთ სამუდამო განსასვენებელ ადგილას. მე უშუალოდ ვხედავ ომის საშინელ შედეგებს. მე რომ არ ვფიქრობდე, რომ ამერიკის შეერთებული შტატების და ამერიკელი ხალხის უსაფრთხოებას საშიშროება ემუქრება ავღანეთში განვითარებული მოვლენების გამო, მე სიამოვნებით გავცემდი თითოეული ჩვენი ჯარისკაცის ხვალ სამშობლოში დაბრუნების ბრძანებას.

ისე, რომ, არა, ამ გადაწყვეტილების მიღება ჩემთვის ადვილი არ არის. მე ამ გადაწყვეტილებას ვიღებ, რადგანაც დარწმუნებული ვარ, რომ ჩვენს უსაფრთხოებას ავღანეთსა და პაკისტანში საშიშროება ემუქრება. ეს იმ ძალადობრივი ექსტრემიზმის ეპიცენტრია, რომელსაც პრაქტიკულად ახორციელებს ალ-ქაიდა. ჩვენზე 11 სექტემბრის თავდასხმა სწორედ იქიდან განხორციელდა და სწორედ იქიდან იგეგმება ახალი შეტევები, სწორედ ამ წუთას, როდესაც მე ახლა ვლაპარაკობ. ეს არ არის მოჩვენებითი საშიშროება; არ არის უსაფუძვლო საფრთხე. და ეს საშიშროება მხოლოდ გაიზრდება, თუკი რეგიონის საქმე უკან წავიდა, და ალ-ქაიდას დაუსჯელად მოქმედების შესაძლებლობა მიეცა. ჩვენ ალ-ქაიდაზე ზეწოლა უნდა შევინარჩუნოთ და ამისათვის, უნდა გავზარდოთ რეგიონში ჩვენი პარტნიორების სტაბილურობა და შესაძლებლობები.

რა თქმა უნდა, ეს ტვირთი მხოლოდ ჩვენი სატარებელი არ არის. ეს არ არის მხოლოდ ამერიკის ომი. 11 სექტემბრის შემდეგ, ალ-ქაიდას უსაფრთხო თავშესაფრები ლონდონში, ამანსა და ბალიში ტერორისტული შეტევების წყარო გახდა. როგორც ავღანეთის, ასევე პაკისტანის ხალხი და მთავრობები საშიშროების ქვეშ არიან. სიტუაცია კიდევ უფრო სერიოზულია ბირთვული შეიარაღების მქონე პაკისტანში, რადგან ჩვენ ვიცით, რომ ალ-ქაიდა და სხვა ექსტრემისტები ეძიებენ ბირთვულ იარაღს და ჩვენ ყველა საფუძველი გაგვაჩნია ვიფიქროთ, რომ ისინი ამ იარაღს გამოიყენებენ.

ეს ფაქტები ჩვენ იმისაკენ გვიბიძგებს, რომ ვიმოქმედოთ ჩვენს მეგობრებთან და მოკავშირეებთან ერთად. ჩვენი ყოვლისმომცველი მიზანი იგივე რჩება: დავარღვიოთ, დავშალოთ და დავამარცხოთ ალ-ქაიდა ავღანეთსა და პაკისტანში და აღვკვეთოთ მის მიერ ამერიკისა და მის მოკავშირეებისათვის მომავალში საფრთხის შექმნის შესაძლებლობა.

ამ ამოცანის განსახორციელებლად, ჩვენ ავღანეთში შემდეგ მიზნებს ვისახავთ; არ უნდა მივცეთ ალ-ქაიდას საშუალება, ჰქონდეს უსაფრთხო თავშესაფრები. უნდა შევაჩეროთ თალიბანთა წინსვლა და მოქმედებები და არ მივცეთ მას მთავრობის ჩამოგდების საშუალება. ამასთან, ჩვენ უნდა გავაძლიეროთ ავღანეთის უსაფრთხოების ძალების უნარიანობა და მთავრობა, რომ მათ ავღანეთის მომავალზე პასუხისმგებლობის აღება შეეძლოთ.

ამ მიზნებს სამი გზით განვახორციელებთ: პირველ რიგში, ჩვენ გამოვიყენებთ სამხედრო სტრატეგიას, რომელიც შეაჩერებს თალიბანების წინსვლას და გაზრდის ავღანეთის შესაძლებლობებს მომავალი 18 თვის განმავლობაში.

დამატებითი 30,000 ჯარისკაცის დისლოცირება, რასაც მე დღეს ვაცხადებ, 2010 წლის პირველ ნახევარში მოხდება, შეძლებისდაგვარად ყველაზე უსწრაფესი საშუალებით, რომ ამ ძალებმა შეძლონ შეიარაღებულ დაჯგუფებებზე შეტევის განხორციელება და დაიცვან ძირითადი დასახლებული ცენტრები. ეს გაზრდის ჩვენს შესაძლებლობებს, რომ გავწვრთნათ ეფექტური მოქმედების უნარის მქონე ავღანური უსაფრთხოების ძალები და მათთან ისეთი პარტნიორობა დავამყაროთ, რომ ბრძოლაში მეტი ავღანელის ჩართვა მოხდეს. ისინი შექმნიან პირობებს, რითაც ამერიკის შეერთებულ შტატებს ავღანელებისათვის პასუხისმგებლობის გადაცემის საშუალება მიეცემა.

რადგანაც ეს საერთაშორისო მცდელობაა, მე ვთხოვე ჩვენს მოკავშირეებს, რომ შემოგვიერთდნენ და თავიანთი წვლილი შეიტანონ ამ საქმეში. ზოგიერთმა მათგანმა უკვე გამოყო დამატებითი ჯარები და ჩვენ დარწმუნებულნი ვართ, რომ მომავალ დღეებსა და კვირებში, ამ საქმეში მეტი დახმარება იქნება. ჩვენი მეგობრები ჩვენთან ერთად იბრძვიან, სისხლს ღვრიან და კვდებიან ავღანეთში. ახლა, ჩვენ უნდა გავერთიანდეთ, რომ ეს ომი წარმატებით დავასრულოთ; რადგანაც, ეს არ წარმოადგენს ნატოს სანდოობის გამოცდას, არამედ საქმე ეხება ჩვენი მოკავშირეების უსაფრთხოებას და მსოფლიოს საერთო უსაფრთხოებას.

მაგრამ ეს ყველაფერი ეს ერთად აღებული, დამატებითი ამერიკული და საერთაშორისო ჯარები, შესაძლებლობას მოგვცემს დავაჩქაროთ ავღანური ძალებისათვის პასუხისმგებლობის გადაცემა და დავიწყოთ ავღანეთიდან ჩვენი საბრძოლო ნაწილების გამოყვანა 2011 წლის ივლისში. ზუსტად ისე, როგორც ეს ერაყში გავაკეთეთ, ჩვენ ამ გადასვლას პასუხისმგებლობით მოვეკიდებით ადგილზე არსებული მდგომარეობის გათვალისწინებით. ჩვენ გავაგრძელებთ ავღანეთის

უსაფრთხოების ძალებისათვის რჩევებისა მიცემასა და დახმარების გაწევას, რათა დარწმუნებული ვიყოთ, რომ ისინი ამ საქმეს მომავალშიც წარმატებით გაართმევენ თავს. ავღანეთის მთავრობის, და უფრო მეტად კი, ავღანელი ხალხისათვის, ცხადი უნდა გახდეს, რომ საბოლოოდ თავის ქვეყანაზე მხოლოდ ისინი აგებენ პასუხს.

მეორე, ჩვენ ვიმუშავებთ ჩვენს პარტნიორებთან, გაერთიანებული ერების ორგანიზაციასთან, ავღანელ ხალხთან ერთად, რომ გავაძლიეროთ ჩვენი სამოქალაქო ძალისხმევა, რათა ავღანეთის მთავრობამ შეძლოს გაუმჯობესებული უსაფრთხოებით სარგებლობა.

ეს ძალისხმევა უნდა დაეყრდნოს მოქმედებას ცარიელი ჩეკების გაცემის დრო წავიდა. პრეზიდენტმა ყარზაიმ, თავის საინაგურაციო გამოსვლაში სწორი განცხადება გააკეთა ახალი მიმართულებით მოძრაობის შესახებ. წინსვლის პროცესში, ჩვენ ნათლად გამოვხატავთ, თუ რას მოველით იმათგან, ვინც ჩვენგან დახმარებას იღებს. ჩვენ მხარს დავუჭერთ ავღანეთის სამინისტროებს, მმართველობას და ადგილობრივ ლიდერებს, რომლებიც ებრძვიან კორუფციას და ხალხის სასიკეთოდ მოქმედებენ. ჩვენ მოველით, რომ ის, ვინც არაეფექტური ან კორუმპირებულია, პასუხს აგებს. ასევე, ჩვენ დახმარების დარგში ყურადღებას გავამახვილებთ ისეთ სფეროებზე, როგორიცაა სოფლისმეურნეობა, რასაც ავღანელი ხალხის ცხოვრებაზე უშუალო ზემოქმედების მოხდენა შეუძლია.

ავღანელმა ხალხმა ათეულობით წლების განმავლობაში ბევრი ძალადობა გადაიტანა. მათ მოუწიათ ოკუპაციის წინააღმდეგობის გაწევა, რომელიც განხორციელდა ჯერ საბჭოთა კავშირის, ხოლო შემდეგ კი ალ-ქაიდას უცხოელი მებრძოლების მიერ, რომლებიც ავღანეთის მიწას თავიანთი მიზნებისთვის იყენებდნენ. ამგვარად, მე მსურს, რომ ავღანელმა ხალხმა გაიგოს -- ამერიკა ეძიებს ამ ომისა და ტანჯვის ეპოქის დასრულების გზას. ჩვენ არ გვაქვს თქვენი ქვეყნის ოკუპაციის ინტერესი. ჩვენ მხარს დავუჭერთ ავღანეთის მთავრობის ძალისხმევას, რომ კარი გაუღოს თალიბანის იმ წევრებს, რომლებიც უარს იტყვიან ძალადობაზე და რომელთაც თანამოქალაქეებისა და ადამიანის უფლებათა პატივისცემა გააჩნიათ. ჩვენ ვეძიებთ ავღანეთთან ისეთ პარტნიორობას, რომელიც ურთიერთპატივისცემაზე იქნება დამყარებული -- რათა მოხდეს მათი იზოლირება, ვინც ანადგურებს; მოხდეს მათი გაძლიერება, ვინც აშენებს; დაჩქარდეს ჩვენი ჯარების გაყვანის დღე და ჩამოყალიბდეს მტკიცე მეგობრობა, სადაც ამერიკა თქვენი პარტნიორი იქნება, და არასოდეს - თქვენი ბატონი.

მესამე, ჩვენ ვიმოქმედებთ სრული შეგნებით, რომ ავღანეთში ჩვენი წარმატება განუყოფლადაა დაკავშირებული პაკისტანთან ჩვენ თანამშრომლობასთან.

ჩვენ ავღანეთში ვართ, რათა ხელი შევუშალოთ კიბოს კიდევ ერთხელ მოდებას ამ ქვეყანაში. მაგრამ იგივე კიბო ასევე გავრცელდა მეზობელ რეგიონში, პაკისტანში.

სწორედ ამიტომ გვჭირდება ისეთი სტრატეგია, რომელიც საზღვრის ორივე მხარეს იმუშავებს.

წარსულში, პაკისტანში იყვნენ ისეთები, რომლებიც ამტკიცებდნენ, რომ ექსტრემიზმის წინააღმდეგ ბრძოლა მათი ბრძოლა არ არის და რომ პაკისტანისათვის უკეთესი იქნება, თუ მცირედს გააკეთებს ან დაახლოვდება მათთან, ვინც ძალადობას იყენებს. მაგრამ როდესაც გასულ წლებში უდანაშაულო ადამიანები იქნენ მოკლულნი ყარაჩიდან დაწყებული ისლამაბადის ჩათვლით, ცხადი გახდა, რომ ექსტრემიზმისაგან საფრთხე სწორედ პაკისტანელ ხალხს ემუქრებოდა. საზოგადოებრივი აზრი შეიცვალა. პაკისტანის არმიამ შეტევები განახორციელა სვატსა და სამხრეთ ვაზირისტანზე. ეჭვგარეშეა, რომ ამერიკის შეერთებულ შტატებსა და პაკისტანს საერთო მტერი ჰყავს.

წარსულში, ჩვენ პაკისტანთან ურთიერთობას ხშირად ვიწრო გაგებით განვიხილავდით. ეს დღეები წარსულს ჩაბარდა. წინსვლასთან ერთად, ჩვენ ერთგულად ვაგრძელებთ პაკისტანთან პარტნიორობას, რომელიც ეყრდნობა საერთო ინტერესებს, ურთიერთპატივისცემასა და ურთიერთნდობას. ჩვენ გავაძლიერებთ პაკისტანის უნარიანობას, რომ მას საშუალება ჰქონდეს იერში მიიტანოს იმ ჯგუფებზე, რომლებიც ჩვენს ქვეყნებს საშიშროებას უქმნიან; ჩვენ ნათლად ვაცხადებთ, რომ არ შევეგუებით უსაფრთხო თავშესაფრების არსებობას ტერორისტებისათვის, რომელთა ადგილსამყოფელიც ცნობილია და რომელთა მიზნებიც კარგად არის ცნობილი. ამერიკა ასევე მნიშვნელოვან რესურსებს აწვდის პაკისტანს დემოკრატიისა და განვითარებისათვის. ჩვენ ყველაზე დიდ საერთაშორისო მხარდამჭერს წარმოვადგენთ პაკისტანში ბრძოლების შედეგად განდევნილი და ლტოლვილი პაკისტანელებისათვის. წინსვლის პროცესში, პაკისტანელმა ხალხმა უნდა იცოდეს, რომ ამერიკა კვლავაც იქნება პაკისტანის უსაფრთხოებისა და კეთილდღეობის მხარდამჭერი, მას შემდეგ რაც იქ იარაღის სროლა შეწყდება, რაც პაკისტანელ ხალხს თავიანთი დიდი პოტენციალის გამომჟღავნების საშუალებას მისცემს.

ჩვენი სტრატეგიის სამი ძირეული ელემენტი შემდეგია: სამხედრო მოქმედებები, რომლებიც პასუხისმგებლობის გადაცემის პირობებს შექმნის; სამოქალაქო ძალების თავმოყრა, რაც გააუმჯობესებს პოზიტიურ ქმედებებს; და პაკისტანთან ეფექტური პარტნიორობა.

მე ვაღიარებ, რომ ჩვენს მიდგომასთან დაკავშირებით არსებობს გარკვეული პრობლემები. ნება მომეცით, მოკლედ შევეხო ზოგიერთ უფრო ცნობილ არგუმენტს, რომელიც მე მომისმენია და რომელსაც მე ძალიან სერიოზულად აღვიქვამ.

პირველი - არიან ისინი, რომლებიც გამოთქვამენ მოსაზრებას, რომ ავღანეთი მეორე ვიეტნამია. ისინი ამტკიცებენ, რომ შეუძლებელია ავღანეთის სტაბილიზაცია, და უმჯობესია, თუ ჩვენ მეტ დანაკარგებს აღარ დავუშვებთ და იქიდან სასწრაფოდ გამოვალთ. მე ვფიქრობ, რომ ასეთი არგუმენტი ისტორიის მცდარად გაგებას ნიშნავს. ვიეტნამისაგან განსხვავებით, ჩვენთან ერთად არის 43 სახელმწიფოსაგან შემდგარი

ფართო კოალიცია, რომლებიც ჩვენი მოქმედებების ლეგიტიმურობას სცნობენ. რაც ყველაზე მნიშვნელოვანია, ვიეტნამისაგან განსხვავებით, ავღანეთიდან საშინელი შეტევა განხორციელდა ამერიკელ ხალხზე, რომელიც კვლავ სამიზნედ რჩება იმავე ექსტრემისტებისათვის, რომლებიც ავღანეთის საზღვრებიდან ისევ გეგმავენ შეტევებს. ამ ადგილის ახლა მიტოვება და ალ-ქაიდას წინააღმდეგ მიმართულ მოქმედებზე მხოლოდ შორი მანძილიდან რეაგირებაზე დაყრდნობა მნიშვნელოვნად შეუშლის ხელს ჩვენს მიერ ალ-ქაიდაზე ზეწოლის შესაძლებლობას და წარმოქმნის ჩვენს მიწა-წყალზე და ჩვენს მოკავშირეებზე დამატებითი შეტევების განხორციელების დაუშვებელ რისკს.

მეორე - არიან ისინი, რომლებიც ცნობენ, რომ ავღანეთის დატოვება ისეთ სიტუაციაში, როგორშიც ის დღეს არის, არ შეიძლება; მაგრამ ისინი თვლიან, რომ ჩვენ შეგვიძლია წინსვლა გავაგრძელოთ იმ ჯარებით, რომლებიც უკვე იქ არიან. ამგვარი ქმედება უბრალოდ სტატუს კვოს შენარჩუნება იქნებოდა, რომელშიც ჩვენ მოუწესრიგებლად ვმოქმედებთ, რაც იქაური სიტუაციისა და პირობების თანდათანობით დეგრადაციას მოახდენდა. საბოლოოდ, ასეთი მიდგომა უფრო მეტ დანაკარგებს გამოიწვევდა და ავღანეთში ჩვენს ყოფნას გაახანგრძლივებდა, რადგანაც ჩვენ ვერასოდეს ვერ შევქმნიდით იმ პირობებს, რომლებიც საჭირო იქნებოდა ავღანეთის უსაფრთხოების ძალების წვრთნისათვის და მათთვის პასუხისმგებლობის გადაბარებისათვის.

და ბოლოს, არიან ისეთებიც, რომლებიც ეწინააღმდეგებიან იმ ვადების დადგენას, როდესაც ჩვენ ავღანელებს პასუხისმგებლობა უნდა გადავაბაროთ. მართლაც, ზოგიერთები მოუწოდებენ ჩვენი საომარი ძალისხმევის უვადო ესკალაციისაკენ, რაც ჩვენ ჩაგვრთავს სახელმწიფოს მშენებლობის თითქმის ათწლიან პროექტში. მე ამ კურსს უარვყოფ, რადგან ის ისეთ მიზნებს ისახავს, რომელთა მიღწევაც შეუძლებელია დასაშვები ხარჯების ფარგლებში, და რომელთა მიღწევაც გვჭირდება ჩვენი ინტერესების დასაცავად. უფრო მეტიც, პასუხისმგებლობის გადაცემის კონკრეტული ვადების არქონა ყოველგვარ აზრს მოკლებული იქნებოდა ავღანეთის მთავრობასთან მუშაობაში. ნათელი უნდა იყოს, რომ ავღანელებმა თავიანთი უსაფრთხოებაზე პასუხისმგებლობა თავიანთ თავზე უნდა აიღონ, რადგან ამერიკა არ არის დაინტერესებული ავღანეთში უსასრულო ომით.

როგორც პრეზიდენტი, მე უარს ვამბობ ისეთი მიზნების დასახვაზე, რომლებიც ჩვენი პასუხისმგებლობის სფეროებს, მიზნის მიღწევის საშუალებებსა და ჩვენს ინტერესებს სცილდება. და მე უნდა ავწონ-დავწონო ყველა ის სირთულე, რომელთა წინაშეც ჩვენი ერი დგას. მე არ გამაჩნია ფუფუნება, რომ მხოლოდ ერთზე გავამახვილო ყურადღება. მართლაც, მე არ მავიწყდება პრეზიდენტ ეიზენჰაუერის სიტყვები, რომლებიც მან წარმოთქვა ჩვენი ეროვნული უსაფრთხოებისადმი მიძღვნილ მსჯელობაში: "ყველა გეგმა შეფასებული უნდა იყოს უფრო ფართო ანალიზის შუქზე: ბალანსის დაცვა საჭიროა ეროვნული პროგრამების შიგნით და პროგრამებს შორის. "

უკანასკნელი რამდენიმე წლის განმავლობაში, ჩვენ ეს ბალანსი დავკარგეთ. ჩვენ ვერ შევაფასეთ ის კავშირი, რომელიც ჩვენს ეროვნულ უსაფრთხოებასა და ჩვენს ეკონომიკას შორის არსებობს. ეკონომიკური კრიზისის დაწყების შემდეგ, ძალიან ბევრი ჩვენი მეზობელი და ახლობელი უმუშევარია და უჭირს გადასახადების გადახდა. ძალიან ბევრ ამერიკელს აფიქრებს ჩვენი ბავშვების მომავალი. ამავე დროს, გლობალური ეკონომიკაში კონკურენცია უფრო დაუნდობელი გახდა. ჩვენ უბრალოდ, აღარ გვაქვს ამ ომების ხარჯების იგნორირების საშუალება.

ყოველივე ზემოთქმულთან, იმ პერიოდში, სანამ მე პრეზიდენტის უფლება-მოვალეობის შესრულებას შევუდგებოდი, ომების ფასმა ერაყსა და ავღანეთში ტრილიონ დოლარს მიაღწია. წინსვლასთან ერთად, მე მიზნად ვისახავ ამ ხარჯების საკითხების ღია და გულახდილ განხილვას. ჩვენი ახალი მიდგომა და ავღანეთში და მასთან დაკავშირებული სამხედრო ხარჯები დაახლოებით 30 ბილიონი დოლარი დაჯდება და მე კონგრესთან ერთად ვიმუშავებ ამ ხარჯების საკითხებზე, იმ პირობებში, როცა ჩვენ დეფიციტის შემცირებაზე ვმუშაობთ.

მაგრამ, ერაყში ომის დამთავრებისა და ავღანელებზე პასუხისმგებლობის გადაცემის პირობებში, ჩვენ უნდა აღვადგინოთ ჩვენი სიძლიერე აქ, ჩვენს სახლში. ჩვენი კეთილდღეობა ჩვენი ძლიერების საძირკველია. ის ჩვენი სამხედრო ძალების ხარჯებს ფარავს. ის ხელს უწყობს ჩვენს დიპლომატიას. ის ჩვენი ხალხის პოტენციას ზრდის და ახალ დარგებში ინვესტიციების გაკეთების შესაძლებლობას იძლევა. იგი ჩვენ საშუალებას მოგვცემს ისეთივე კონკურეციის უნარი გვქონდეს ამ საუკუნეში, როგორიც ჩვენ წინა საუკუნეში გვქონდა. სწორედ ამის გამო, ჩვენი ჯარების ავღანეთში ყუფნა არ შეიძლება უვადო იყოს -- რადგანაც, სახელმიწიფო, რომლის აღმშენებლობაშიც მე ყველაზე მეტად ვარ დაინტერესებული, ეს თავად ჩვენი სახელმწიფოა.

მე მინდა პირდაპირ განვაცხადო: ამ ამოცანებიდან არც ერთის შესრულება არ იქნება ადვილი. ძალადობრივ ექსტრემიზმთან ბრძოლა სწრაფად არ დამთავრდება, და იგი ავღანეთისა და პაკისტანის ფარგლებს სცილდება. ეს იქნება ჩვენი თავისუფალი საზოგადოების გამძლეობისა და მსოფლიოში ჩვენი, როგორც ლიდერის, როლის გამოცდა. განსხვავებით დიდი ძალების კონფლიქტებისა და ნათლად მოცემული დაპირისპირებებისაგან, რაც მე-20 საუკუნისათვის იყო დამახასიათებელი, ჩვენი საქმე გვექნება არაკონტროლირებად რეგიონებთან, სავალალო მდგომარეობაში მყოფ სახელმწიფოებთან და სხვადასხვა ადგილას გაფანტულ მტერთან.

ამრიგად, ამერიკამ უნდა აჩვენოს ჩვენი სიძლიერე იმაში, თუ როგორ ვამთავრებთ ომებს და თავიდან ვიცილებთ კონფლიქტს -- და არა მხოლოდ ის, თუ როგორ ვაწარმოებთ ომებს. სამხედრო ძალის გამოყენებაში ჩვენ უნდა გამოვიჩინოთ მოხერხებულობა და სიზუსტე. იქ სადაც ალ-ქაიდა და მისი მოკავშირეები ფეხის მოკიდებას ცდილობენ -- სომალიში, იემენსა თუ სხვა ადგილებში -- მათ უნდა დაუპირისპირდეს მზარდი ზეწოლა და ძლიერი თანამშრომლობა.

გარდა ამისა, ჩვენ არ შეგვიძლია მხოლოდ სამხედრო სიძლიერეზე დაყრდნობა. ჩვენ უნდა გავაძლიეროთ ჩვენი სახელმწიფოს უშიშროების სამსახური, რადგანაც ჩვენ არ შეგვიძლია საზღვარგარეთ არსებული ყველა მოძალადე ექსტრემისტის დაჭერა ან განადგურება. ჩვენ უნდა მოვახდინოთ ჩვენი დაზვერვის გაუმჯობესება და უკეთესი კორდინაცია, რომ ერთი ნაბიჯით წინ ვუსწრებდეთ ჩრდილოვან ორგანიზაციათა ქსელებს.

ჩვენ თავიდან უნდა მოვიშოროთ მასობრივი განადგურების საშუალებები. სწორედ ამ მიზეზით, ჩემი საგარეო პოლიტიკის ცენტრალურ საყრდენად გავიხადე გაფანტული ბირთვული მასალების ტერორისტების ხელყოფისაგან დაცვა, ბირთვული იარაღის გავრცელების შეჩერება და მიზნის დასახვა, რომ მსოფლიო ამ იარაღის გარეშე არსებობდეს -- რადგან ყველა ერმა უნდა გააცნობიეროს ის, რომ მეტი და მეტი გამანადგურებელი იარაღით გაუთავებელი შეიარაღება ჭეშმარიტ უსაფრთხოებას არასოდეს მოიტანს; ნამდვილ უსაფრთხოებას ის მიაღწევს, ვინც ამ იარაღს უარყოფს.

ჩვენ დიპლომატია უნდა გამოვიყენით, რადგან არც ერთ სახელმწიფოს არ შეუძლია მარტოდმატო საქმიანობით ურთიერთდაკავშირებული სამყაროს რთულ პირობებში არსებობა. ამ წელიწადს დაკავებული ვიყავი არსებული კავშირების განახლებითა და ახალი ურთიერთობების ჩამოყალიბებით. ჩვენ ახალი დასაწყისი მივეცით ამერიკასა და მუსულმანურ სამყაროს შორის ურთიერთობას -- ისეთს, რომელიც კონფლიქტის ციკლის შეწყვეტაში ჩვენს საერთო ინტერესებს აღიარებს, და რომელიც ისეთ მომავალს გვპირდება, სადაც ის, ვინც უდანაშაულოს კლავს, იზოლირებულია მათ მიერ, ვინც მშვიდობას, კეთილდღეობასა და ადამიანის ღირსებას იცავს.

და ბოლოს, ჩვენ უნდა ვეყრდნობოდეთ ჩვენი ღირებულებების სიძლიერეს -- რადგანაც ის სირთულეები, რომელთა წინაშეც ჩვენ ვდგავართ, შეიძლება შეიცვალოს, მაგრამ ის, რისიც ჩვენ გვწამს, უცვლელია. სწორედ ამიტომაა, რომ ჩვენს ღირებულებებს ხელს უნდა ვუწყობდეთ და მათ პრაქტიკულად სწორედ ჩვენს სახელმწიფოში მივსდევდეთ. ზუსტად ამ მიზეზით, მე ავკრძალე წამება და დავხურავ გუანტანამოს ციხეს. ჩვენ ცხადი უნდა გავხადოთ, მთელს მსოფლიოში ტირანიის შავი ღრუბლის ქვეშ მცხოვრები ყველა მამაკაცის, ქალისა და ბავშვისათვის, რომ ამერიკა მათი ადამიანთა უფლებების დასაცავად ხმას აიმაღლებს და იზრუნებს თავისუფლებაზე, სამართლიანობაზე, პოტენციალზე და ღირსების პატივისცემაზე ყველა ადამიანისათვის. ეს არის ის, რაც ჩვენ ვართ. ეს არის წყარო, ამერიკის ძალაუფლების მორალური წყარო.

ფრანკლინ რუზველტის დღეებიდან დაწყებული, ჩვენი წინაპრების მიერ გაწეული სამსახურითა და თავგანწირვით, ჩვენს ქვეყანას საერთაშორისო საქმეების სფეროში განსაკუთრებული ტვირთი აქვს ნაკისრი. ჩვენ ამერიკული სისხლი მრავალ ქვეყანაში და ბევრ კონტინენტზე დაგვიღვრია. ჩვენი შემოსავალი დაგვიხარჯავს

სხვათა დასახმარებლად, რათა მათ ნანგრევებიდან აღედგინათ და განევითარებინათ თავიანთი ეკონომიკა. ჩვენ სხვებიც შემოგვიერთდნენ, რათა შეგვემუშავებინა სტრუქტურული აგებულება ინსტიტუტებისა -- გაერთიანებული ერების ორგანიზაციით დაწყებული და ნატოსა და მსოფლიო ბანკის ჩათვლით, -- რომლებიც უზრუნველყოფენ საერთო უსაფრთხოებასა და ადამიანთა კეთილდღეობას.

ჩვენ ყოველთვის არ გვემადლიერებოდნენ ამ ძალისხმევებისათვის და ზოგჯერ ჩვენ შეცდომებიც დაგვიშვია. მაგრამ ყველა სხვა ერზე მეტად, უკვე ექვს ათწლეულზე მეტია, რაც ამერიკის შეერთებული შტატები გლობალური უსაფრთხოების სადარაჯოზე დგას -- ამ დროის განმავლობაში, ყველა თავისი პრობლემის მიუხედავად, მას უნახავს, როგორ ინგრევა კედლები, როგორ ჩნდება ახალი ბაზრები, უნახავს მილიონობით ადამიანის სიღარიბისგან დახსნა, შეუდარებელი სამეცნიერო პროგრესი და ადამიანის თავისუფლების საზღვრების გაფართოება და წინსვლა.

განსხვავებით ისტორიაში ცნობილი უძლიერესი სახელმწიფოებსგან ჩვენ არასოდეს მივილტვოდით მსოფლიო ბატონობისაკენ. ჩვენი კავშირი შედგა ჩაგვრაზე წინააღმდეგობის გაწევის საფუძველზე. ჩვენ მიზნად არ გვაქვს სხვა ერების ოკუპაცია. ჩვენ პრეტენზიას არ განვაცხადებთ სხვა სახელმწიფოს რესურსებზე, ან არ დავუწყებთ დევნას სხვა ხალხს, იმ მიზეზით, რომ მათ განსხვავებული რწმენა ან ეთნიკური წარმოშობა გააჩნიათ. ის, რისთვისაც ჩვენ გვიბრძოლია, და რისთვისაც ჩვენ ვიბრძვით, არის უკეთესი მომავალია ჩვენი შვილებისა და შვილიშვილებისათვის. და ჩვენ გვჯერა, რომ მათი ცხოვრება უფრო უკეთესი იქნება, თუ სხვა ხალხების შვილებსა და შვილიშვილებსაც ექნებათ მშვიდობიანი ცხოვრების შესაძლებლობა. (აპლოდისმენტები).

როგორც ქვეყანა, ჩვენ არა ვართ ისეთი ახალგაზრდა -- და ალბათ არც ისეთი უცოდველი -- როგორც ჩვენ მაშინ ვიყავით, როდესაც ქვეყნის პრეზიდენტი რუზველტი იყო. მიუხედავად ამისა, ჩვენ მაინც თავისუფლებისათვის ღირსეული ბრძოლის მემკვიდრეები ვართ. და ახლა ჩვენ უნდა მოვიკრიბოთ მთელი ჩვენი ძალა და მორალური შეგონება, რათა ახალი ეპოქის სირთულებს გავუმკლავდეთ.

დაბოლოს, ჩვენი უსაფრთხოება და ლიდერობა არ მომდინარეობს მხოლოდ ჩვენი შეიარაღების სიძლიერიდან. ის მომდინარეობს ჩვენი ხალხისგან -- იმ მშრომელებისგან და ბიზნესებისგან, ვინც ჩვენს ეკონომიკას აღადგენს; მეწარმეებისგან და მკვლევარებისგან, რომლებიც საფუძველს ჩაუყრიან ახალ ინდუსტრიებს; მასწავლებლებისგან, რომლებიც ჩვენს ბავშვებს განათლებას მისცემენ და მოსამსახურეებისგან, რომლებიც ჩვენს ქვეყანაში საზოგადოებრივ საქმიანობას ეწევიან; დიპლომატებისგან და მშვიდობის კორპუსის მოხალისეებისგან, ვინც საზვარგარეთ იმედს თესავს; და იმ მამაკაცებისგან და ქალებისგან, რომლებიც სამხედრო ფორმას ატარებენ და რომლებიც თავგანწირვის იმ უწყვეტი ხაზის ნაწილს წარმოადგენენ, რომელმაც ხალხის მთავრობა, ხალხის მიერ და ხალხისათვის შექმნა და ეს დედამიწაზე რეალობად აქცია. (აპლოდისმენტები).

ამ დიდსა და მრავალფეროვან სამოქალაქო საზოგადოებას, ყველა საკითხზე ყოველთვის ერთი და იგივე აზრი არ ექნება -- და არც უნდა ჰქონდეს. მაგრამ მე ასევე ვიცი, რომ, როგორც ქვეყანა, ჩვენ ვერ შევინარჩუნებთ ჩვენს მოწინავე როლს და ვერც ჩვენს დროში აღმოცენებულ სირთულეებს გავართმევთ თავს, თუ ჩვენ საკუთარ თავს ნებას მივცემთ ერთმანეთს გავემიჯნოთ ბრაზისა და ცინიზმის გამო, და მიკერძოების გამო, რამაც ბოლო ხანებში ჩვენს ეროვნულ სჯა-კამათს თავისი კვალი დააჩინა.

ადვილია იმის დავიწყება, რომ როდესაც ეს ომი დაიწყო, ჩვენ გაერთიანებულნი ვიყავით -- ერთად შეკრულები, რადგანაც მეხსიერებას ცოცხლად ახსოვდა ის საშინელი თავდასხმა, და ერთსულოვნები ვიყავით იმ მტკიცე გადაწყვეტილებით, რომ დაგვეცვა ჩვენი სამშობლო და ის ღირებულებები, რომლებიც ჩვენთვის ესოდენ ძვირფასია. მე უარვყოფ იმ თვალსაზრისს, თითქოს ჩვენ არ შეგვიძლია კვლავაც ვიქონიოთ ასეთი ერთიანობა. (აპლოდისმენტები). მე ჩემი მთელი არსების ყველა უჯრედით მჯერა, რომ ჩვენ -- როგორ ამერიკელებს, -- კვლავაც შეგვიძლია საერთო მიზნის ქვეშ გაერთიანება, რადგან ჩვენი ღირებულებები არ არის პერგამენტზე დაწერილი უბრალო სიტყვები, -- არამედ ისინი არის რწმენა, რომელიც ჩვენ ერთიანობისაკენ მოგვიწოდებს და რომელსაც ჩვენ არაერთხელ ვუტარებივართ ბნელ ქარიშხლებში, როგორც ერთი ერი და ერთი ხალხი.

ამერიკა -- ჩვენ დიდი გამოცდის პერიოდში ვიმყოფებით. და ის განცხადება, რომელსაც ჩვენ ამ ქარიშხლების შუაგულში ვაკეთებთ, ნათელი უნდა იყოს: რომ ჩვენი საქმე სამართლიანია, ჩვენი გადაწყვეტილება კი ურყევი. ჩვენ ვივლით იმ თავდაჯერებით, რომ სიმართლე სიძლიერეს წარმოშობს და იმ რწმენით, რომ ამერიკა არის უფრო დაცული და მსოფლიო კი უფრო უსაფრთხო, და რომ მომავალი ყველაზე ძლიერ შიშთან კი არ ასოცირდება, არამედ ყველაზე დიდ იმედებთან. (აპლოდისმენტები).

გმადლობთ. ღმერთმა დაგლოცოთ. ღმერთმა დალოცოს ამერიკის შეერთებული შტატები. (აპლოდისმენტები). დიდი მადლობა. გმადლობთ. (აპლოდისმენტები).

დასასრული 8:35 P.M. EST